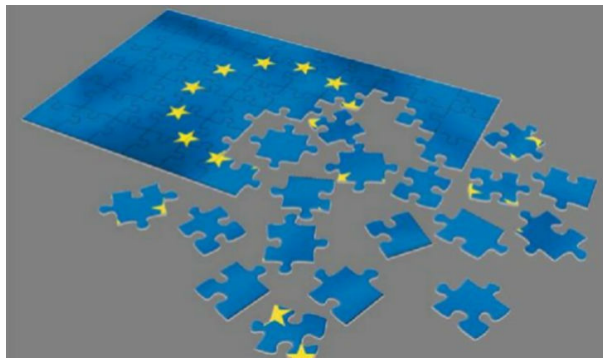

Του **Αλέξανδρου Καπακτσή**

Για τους Γερμανούς[1] ισχυρίζονται, όταν τους περιγράφουν με διάφορα επίθετα, ότι είναι άκαμπτοι και σκληροί, αλαζόνες και υπερόπτες, αλλά και προνοητικοί και μεθοδικοί. Η αλήθεια είναι ότι δεν αφήνουν τίποτα στην τύχη, φροντίζουν στα πλαίσια του δυνατού με επιστημονικό τρόπο να προσεγγίζουν την πραγματικότητα έτσι ώστε να μπορούν να την αλλάζουν, να την τροποποιούν κατά το δοκούν αν είναι δυνατόν ή να επηρεάζουν τις εξελίξεις όσο το δυνατόν περισσότερο προς ίδιον όφελος. Σε καμιά περίπτωση δεν πρόκειται το κυρίαρχο μπλοκ εξουσίας της Γερμανίας, έχοντας εδώ και εκατό χρόνια επιτύχει τη μέγιστη δυνατή συναίνεση σε οικονομικό και πολιτικό πεδίο, να αφήνει τα πράγματα να τρέχουν εγκαταλελειμμένα στην τύχη τους χωρίς από πριν να έχει προνοήσει μέτρα παρέμβασης. Τώρα αν αυτό προσδίδει χαρακτηριστικά ακαμψίας σε απότομες στροφές των οικονομικών και πολιτικών εξελίξεων είναι ένα από τα δυσάρεστα ενδεχόμενα που όμως έχουν μια πιθανότητα να συμβούν ενώ είναι δεδομένη η επιτυχία της στιβαρότητας με την οποία αντιμετωπίζουν την καθημερινότητα αλλά και το μέλλον και τις προκλήσεις τους. Είναι οι πρώτοι διδάξαντες που χρησιμοποίησαν γενικευμένο σχεδιασμό, σε πανκρατική κλίμακα, στις πολεμικές συνθήκες ανάπτυξης του κρατικομονοπωλιακού καπιταλισμού στον Α΄ παγκόσμιο πόλεμο.

Έτσι κορυφαίοι εκπρόσωποι[2] τους έχουν παραθέσει τη στρατηγική τους για την περίοδο. Στρατηγική που εξειδικεύτηκε και παγιώθηκε μετά και την εμπειρία της πρόσφατης διεθνούς κρίσης. Αυτή τεκμηριώνεται και περιγράφεται ως εξής: “Κάθε βήμα προς τα πίσω από την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση θα σήμαινε ανυπολόγιστους κινδύνους για την οικονομική και πολιτική σταθερότητα. Τα διδάγματα από την κρίση δείχνουν ότι η ΕΕ θα πρέπει να συνεχίσει να αναπτύσσεται προς μια πολιτική ένωση. Είναι πολύ σημαντικό να προωθηθούν “διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις” και τα δημόσια χρέη που ναρκοθετούν τους κρατικούς προϋπολογισμούς είναι μεγάλο πρόβλημα. Ανακεφαλαιώνοντας τα μέχρι τώρα οφέλη αναφέρει ότι: Η ιστορία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης είναι μια ιστορία επιτυχίας, και η

εισαγωγή του ευρώ παραμένει σωστή για τους παρακάτω λόγους: 1) Το ευρώ έχει ενισχύσει το εμπόριο της Γερμανίας με τη ζώνη του ευρώ. Η ζώνη του ευρώ είναι για πολλές γερμανικές εταιρείες το έρεισμα για να διεισδύσουν στις διεθνείς αγορές. 2) Η ανταγωνιστικότητα της γερμανικής οικονομίας αυξήθηκε σημαντικά μετά την εισαγωγή του ευρώ. Το κόστος εργασίας ανά μονάδα προϊόντος, κατά την πρώτη δεκαετία του 21ου αιώνα, αυξήθηκε σημαντικά πιο λίγο από ό, τι στην υπόλοιπη ζώνη. Την εποχή του γερμανικού μάρκου συγκριτικά πλεονεκτήματα εξαλείφονταν από την ανατίμηση του γερμανικού μάρκου και την υποτίμηση των νομισμάτων των χωρών της νότιας Ευρώπης. 3) Το ευρώ έχει συμβάλει σε πιο σταθερές συναλλαγματικές ισοτιμίες. Η διακύμανση της συναλλαγματικής ισοτιμίας του ευρώ έναντι του δολαρίου είναι κατώτερη από την μεταβολή της για το γερμανικό μάρκο έναντι του δολαρίου τις δεκαετίες 1980 και 1990. Η μείωση της αξίας του ευρώ σε σωστά επίπεδα κάνει καλό στη γερμανική οικονομία. 4) Η εισαγωγή του ευρώ έχει βελτιώσει τη σταθερότητα των τιμών στη Γερμανία (παρόλη την αύξηση στις τιμές για τον απλό καταναλωτή σσ) 5) Το ευρώ έχει οδηγήσει σε μια διαρθρωτική μείωση των επιτοκίων και συνεπώς σε πιο ευνοϊκές συνθήκες επενδύσεων και προϋποθέσεις ανάπτυξης. Από το 2001, τα επιτόκια των κρατικών ομολόγων δεκαετούς μειώθηκαν, ιδίως στις νότιες χώρες της Ευρώπης, σημαντικά. Αυτό έχει οδηγήσει σε επενδύσεις και ανάπτυξη, αλλά και αύξηση της κατανάλωσης επί πιστώσει. (Αυτό βοηθάει την απορρόφηση γερμανικών προϊόντων σσ) Από την αρχή της κρίσης του δημόσιου χρέους, τα επιτόκια αυξήθηκαν απότομα στις περιφερειακές χώρες σε σύγκριση με τη Γερμανία. 6) Το ευρώ δίνει στη Γερμανία το οικονομικό βάρος για να συμβάλει στη διαμόρφωση της διεθνούς πλαισίου πολιτικής στο μέλλον. Το μερίδιο της Γερμανίας στο παγκόσμιο ακαθάριστο εγχώριο προϊόν έχει μειωθεί. Ενώ το μερίδιο της Γερμανίας το 2011, αντιπροσώπευε μόνο περίπου τέσσερα τοις εκατό, το μερίδιο της ζώνης του ευρώ ήταν περίπου 14,5 τοις εκατό. Στην ήπειρό μας, μόνο η ΕΕ είναι ένας πραγματικός παγκόσμιος παίκτης, με σχεδόν μισό δισεκατομμύριο ανθρώπους που παράγει το ένα τέταρτο της παγκόσμιας παραγωγής. Ένα ικανό και αξιόπιστο πακέτο διάσωσης είναι ουσιαστικής σημασίας για τη μακροπρόθεσμη σταθερότητα της ζώνης του ευρώ. Δεν ταιριάζει με τη φιλοσοφία μας για να απαιτήσουμε οικονομικό ακτιβισμό και απερίσκεπτους ελιγμούς της πολιτικής σε οικονομικά δύσκολους καιρούς. Ήταν πάντα η σταθερότητα και ο μακροπρόθεσμος προσανατολισμός, οι εγγυητές της επιτυχίας της γερμανικής οικονομίας."

Η συγκεκριμένη στρατηγική με τα συγκριτικά οφέλη που έφερε στο γερμανικό κεφάλαιο έχει και άλλες πλευρές που δεν αναφέρονται εδώ αλλά που είναι κρίσιμες για να συνεχίσει, με το διπλό όχημα ευρώ-ΕΕ, να είναι παγκόσμιος παίκτης με μεγάλες βλέψεις. Σπάει τη μονοκρατορία του δολαρίου ως παγκόσμιου νομίσματος κυκλοφορίας και αποθεματοποίησης, υποσκάπτει τη θέση και τα οφέλη των ΗΠΑ ως παγκόσμιου νταβατζή χάρις στη δυνατότητα

τους να τυπώνουν νόμισμα κατά το δοκούν και να αποσπούν στην ουσία φόρο υποτέλειας από το σύνολο του κόσμου έτσι ώστε να μην έχουν ακόμη κηρύξει επίσημα χρεοκοπία. Για να γίνει ελκυστικό το ευρώ και να προσελκύει συνεχώς νέα κεφάλαια πρέπει να είναι σταθερότερο από το δολάριο, με λιγότερη διολίσθηση, έναντι του δολαρίου, της πραγματικής του αξίας. Να μην ξεχνάμε εδώ ότι αντίστοιχες κινήσεις με το δολάριο κάνουν και άλλες χώρες με τα νομίσματά τους π.χ. Κίνα για να μην υποσκάψουν την ανταγωνιστικότητα τους. Αυτό όμως είναι ένα άλυτο δίλημμα. Δεν μπορείς και τη ζώνη του ευρώ να εκμεταλλεύεσαι σαν όχημα για παγκόσμια κυριαρχία της δικής σου παραγωγικής βάσης και ισχυρό νόμισμα που προσελκύει κεφάλαια να έχεις. Το δίλημμα πάει να λυθεί δια της πολιτικής-οικονομικής-δημοσιονομικής και νομισματικής ολοκλήρωσης με γενικευμένη επίθεση ενάντια στα εργατικά δικαιώματα και το μερίδιο του κόσμου της εργασίας στον κοινωνικό πλούτο που παράγει, δια του περιορισμού του “κοινωνικού κράτους” για ανάπτυξη νέων πεδίων κερδοφορίας και την αύξηση της δυνατότητας άμεσων και έμμεσων ενισχύσεων του κεφαλαίου σε κάθε χώρα. Λογική που δια των πλεονεκτημάτων της για τα επιμέρους κεφάλαια συγκαλύπτει τις αντιθέσεις τους που ενίοτε εκδηλώνονται με σφοδρότητα.

Θα ξεχωρίσουμε δύο ομάδες αντιθέσεων. α) Τα κεφάλαια που είναι προσανατολισμένα κυρίως στις εξαγωγές και αυτά που είναι προσανατολισμένα κυρίως στις εσωτερικές-τοπικές αγορές. Τα πρώτα προκρίνουν με ένταση κανιβαλικές επιθέσεις ενάντια στα εργατικά εισοδήματα ενώ τα δεύτερα προκρίνουν τη σταθερότητα τους ή την ελεγχόμενη λελογισμένη μείωση τους. β) Το “παραγωγικό” κεφάλαιο προκρίνει σχετικά χαμηλή και ευλύγιστη ισοτιμία του ευρώ ενώ το “χρηματοπιστωτικό” απαιτεί σκληρό νόμισμα και για να προσελκύει κεφάλαια και για τις τοκογλυφικές του δραστηριότητες και για τις πειρατικές του ανά την υφήλιο επιδρομές. Η διαχείριση του διλήμματος απαιτεί ομαλές και ελέγξιμες καταστάσεις. Το καρκίνωμα της βαθιάς κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού στο σώμα του οχήματος ευρώ-ΕΕ που δεν λέει να αναταχθεί, παρά τα νεοφιλελεύθερα φάρμακα, απαιτεί χειρουργικές επεμβάσεις. Στην απόφαση συντελεί και η συνεχιζόμενη επίμονη αντίσταση του ελληνικού λαού που κάτω από συγκεκριμένες συνθήκες μπορεί να πάρει, ή μάλλον να επιβάλει, απρόβλεπτες και ανεξέλεγκτες εξελίξεις. Το τραπεζικό κεφάλαιο που απαιτούσε **[3]** να κόψει η Αθήνα το κεφάλι της και να βρει τρόπο για να εξυπηρετήσει το δημόσιο χρέος γίνεται επιθετικότερο. Το *resalto* στις καταθέσεις των κυπριακών τραπεζών επιταχύνει τις κινήσεις κεφαλαίων προς το ασφαλές καταφύγιο των γερμανικών τραπεζών και ομολόγων έστω και αν μαζί με τις πρόσφατες αποφάσεις-οδηγίες για τη “διάσωση” των τραπεζών (συμμετοχή καταθετών κλπ) ρίγη τρόμου διαπέρασαν την ευρωζώνη από άκρου εις άκρον. Κερδισμένες μακροπρόθεσμα οι μεγάλες γερμανικές τράπεζες και τα “ασφαλή” γερμανικά ομόλογα.

Έτσι μέσα σε όλα αυτά μας προέκυψε και η κυβέρνηση Σύριζα με την υπερφίαλη, φαντασιακή, απόλυτα αφελή – και ύποπτη τελικά- άποψη ότι θα επιβάλει ρωγμές στην πανευρωπαϊκή λιτότητα και ρύθμιση του βρόγχου κάθε ανάπτυξης της ελληνικής οικονομίας, που είναι το δημόσιο χρέος, δια της ... διαπραγμάτευσης και της επίκλησης των “αρχών” της ενωμένης Ευρώπης. Να μην ξεχνάμε ότι πήρε την εντολή για να μην πληρώσει το μεγαλύτερο μέρος του χρέους και η εντολή για “σκληρή διαπραγμάτευση” ήταν μόνο για αυτό το σκοπό. Ταυτόχρονα ξέρουν ότι μόνο η εξυπηρέτηση του δημόσιου χρέους το 2015 απαιτεί 39 δις[4] που είναι αδύνατον να βρεθούν χωρίς νέα δανεικά και μνημόνιο. Ο οδικός χάρτης κάθε διαπραγμάτευσης τους που θα τηρούσε τις προεκλογικές υποσχέσεις θα ήταν στάση κάθε εξυπηρέτησης του χρέους, ανακοίνωση του ποσοστού κουρέματος, έναρξη των όποιων διαπραγματεύσεων μόνο για το ύψος του ποσοστού κουρέματος, κρατικοποίηση των τραπεζών, μεταφορά όλων των αποθεματικών σε μια νέα κεντρική τράπεζα για να μην χρησιμοποιούν τα κεφάλαια της χώρας ο Ντράγκι και οι πραιτοριανοί του, περιορισμός της κίνησης κεφαλαίων, γνωστοποίηση της πρόθεσης ότι αν πάνε να στραγγαλίσουν οικονομικά τη χώρα θα προσφύγει στην έκδοση νομίσματος, ενίσχυση με όλους τους τρόπους των ελεγκτικών μηχανισμών για να παταχθεί η φοροδιαφυγή και να ελεγχθούν τα παρελθόντα έτη και οι εξαγωγές καταθέσεων, νομοθέτηση άμεση της κατάργησης των μνημονιακών νόμων και άμεση εφαρμογή κάθε φιλεργατικού και φιλολαϊκού μέτρου κοκ. Έτσι και θωρακίζεσαι απέναντι σε εκβιασμούς και τα λαϊκά συμφέροντα υπερασπίζεσαι. ΑΝ ΘΕΛΕΙΣ. Αν δεν θέλεις, κάνεις, ότι έκανε η ομάδα Τσίπρα. Η ηγετική ομάδα του Σύριζα, αυτή δηλαδή περί τον Τσίπρα, που εκφράζει τα πιο ευρωλιγούρικά μικροαστικά τμήματα της ελληνικής κοινωνίας καθώς και νέα μισθωτά στρώματα συνδεδεμένα με τις ευρωμπίζνες και την ποικιλότροπη εξυπηρέτηση συμφερόντων της αστικής τάξης σε σχέση με την ΕΕ και όχι μόνο, βρέθηκε μεταξύ σφύρας και άκμονος στα χρόνια της φωτιάς της αντιμνημονιακής πάλης, προσάρμοσε τη τακτική της, συγκάλυψε τις πραγματικές επιδιώξεις της πρώτα και κύρια μέσα στο κόμμα για να μπορέσει να κυριαρχήσει. Μόνο που η σύντομη διαχείριση της κυβερνητικής εξουσίας αποκάλυψε και τις αυταπάτες και τις προθέσεις της να έρθει σε συνεννόηση με τους κυρίαρχους κύκλους της ΕΕ και του ευρώ. Η αδιαφανής “σκληρή διαπραγμάτευση” της είχε ως κύριο στόχο την ενσωμάτωση των λαϊκών απαιτήσεων και προσδοκιών στα όποια μίζερα περιθώρια άφηναν οι στρατηγικές των κυρίαρχων κύκλων της ΕΕ. Να εξαναγκάσει δια της μεθοδολογίας του αφοπλισμού να αποδεχθούν τα μνημόνια οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά στρώματα σαν μονόδρομο και να εγκαταλείψουν κάθε άλλο εναλλακτικό ριζοσπαστικό δρόμο. Μόνο που το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος, εν μέσω σηκωμένης σημαίας παράδοσης δια των διαφόρων “προτάσεων”, ανέτρεψε αυτούς τους σχεδιασμούς. Δεν έφτασε όμως να τους εμποδίσει να δείξουν το πραγματικό τους πρόσωπο, το μισητό πρόσωπο του προδότη που αδιαφορεί για κάθε έννοια δικαίου και δημοκρατίας. Έφτασε η εγκληματική πολιτική της να ακυρώσει μέσα σε ώρες – δεν γνωρίζουμε τόσο

γρήγορη παραχάραξη στην παγκόσμια ιστορία- τη λαϊκή βούληση, που εκφράσθηκε μέσα από ένα δημοψήφισμα που έκανε για να σώσει τις καρέκλες της και να πατρονάρει την παράδοση των συμφερόντων του λαού και της χώρας. Ενός λαού που με γυμνά χέρια έδωσε τη μάχη σε ένα σύγχρονο ασύμμετρο κοινωνικό πόλεμο και με τη μεγαλειώδη απάντηση του κατήγαγε περήφανη νίκη και έδειξε το μόνο δρόμο διεξόδου και αξιοπρέπειας . Οδήγησε με αυτή την εγκληματική πολιτική ένα μεγάλο κομμάτι της αριστεράς στην ατίμωση του ΝΑΙ μέσω του εκβιασμού να μην πείσει “η κυβέρνηση της αριστεράς” γιατί τάχα αυτή θα μπορέσει να σώσει ότι σώζεται. Ο κ. Τσίπρας μπαίνει στο κάδρο των “τελειωμένων” πολιτικών και πρωθυπουργών μαζί με τον Παπανδρέου, τον Παπαδήμο, τον Βενιζέλο και τον Σαμαρά. Πολύ μικρότερη απάτη και ασέλγεια στο σώμα της δημοκρατίας, όχι αδιάφορη όμως για την ποιότητα του ανδρός, είναι η πλειοψηφία της ΚΕ του κόμματος σου να σε καλεί να μην ψηφίσεις τα αντιλαϊκά μέτρα και τη συμφωνία και εσύ να γράφεις στα παλιά σου παπούτσια την απόφαση και να κάνεις το αντίθετο.

Πριν από αυτό, όμως και ενώ η κορύφωση της ταξικής πάλης έχει χωρίσει τη χώρα στα δυο, εκφράζονται οι κυρίαρχοι κύκλοι του γερμανικού κεφαλαίου με δύο γραμμές που έχουν την αντανάκλαση τους και στις ηγετικές πολιτικές μορφές της χώρας, των Μέρκελ, Σόιμπλε, Γκάμπριελ. Ενδεικτικές είναι οι δηλώσεις του επικεφαλής της BDA της Συνομοσπονδίας Γερμανών Εργοδοτών, σε συνέντευξή του που δημοσιεύεται στις 6-6-2015 στην εφημερίδα Passauer Neue Presse, όπου προειδοποιεί: «Η υπόθεση της Ελλάδας δεν έχει μόνο οικονομική, έχει και πολιτική διάσταση. Περιμένω ότι μαζί η Ελλάδα και η Ευρώπη θα ανταποκριθούν σε αυτήν την πρόκληση για να εργαστούν από κοινού για να παραμείνει η Ελλάδα στο ευρώ» τονίζει ο κ. Κράμερ. «Σε αντίθετη περίπτωση» προειδοποιεί με νόημα ο πρόεδρος της Συνομοσπονδίας Γερμανών Εργοδοτών «όλοι θα αναρωτιούνται σε δέκα χρόνια, γιατί δεν μπορέσαμε να υπερασπιστούμε το κοινό μας νόμισμα». Σε ένα μήνα εκφράζεται με ένταση η άλλη γραμμή: Ο πρόεδρος της ένωσης γερμανικών τραπεζών είπε στο Reuters στις 5-7-2015 ότι... “Οι Έλληνες παραβίασαν τους κανόνες της Ευρωζώνης, γι αυτό πρέπει να φύγουν από την Ευρωζώνη. Στο ίδιο μήκος κύματος και ο επικεφαλής των γερμανών εξαγωγέων που τόνισε ότι δεν μπορεί να δει πως η Ελλάδα μπορεί να μείνει πλέον στην Ευρωζώνη. «Χαστούκι στο πρόσωπο όλων των Ευρωπαίων», χαρακτήρισε το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος ο πρόεδρος των Γερμανών Βιομηχάνων (BDI) Ούλριχ Γκρίλο, εκτιμώντας ότι η κατάσταση για την Ελλάδα έγινε τώρα «ακόμη πιο δραματική». Σε δηλώσεις του στην εφημερίδα Bild, ο κ. Γκρίλο εκτίμησε ότι το ενδεχόμενο εξόδου της Ελλάδας από την Ευρωζώνη είναι πλέον πιθανό. «Δεν επιτρέπεται να γίνουν σάπιοι συμβιβασμοί. Η Ελλάδα δεν μπορεί να κρατηθεί στην νομισματική ένωση με κάθε κόστος», τόνισε ο κ. Γκρίλο.

Πανικόβλητη η ομάδα Τσίπρα, με κύριο μοχλό τον αρχιτέκτονα κάθε αντιλαϊκού συμβιβασμού Δραγασάκη, υψώνει λευκή σημαία. Οι Γερμανοί κάνουν ότι περνάει από το χέρι τους για να τους εξευτελίσουν, ακόμη και να ξαποστείλουν την Ελλάδα σε άτακτη χρεοκοπία με απόλυτα εξευτελισμένο και σε πλήρη απαξίωση το πολιτικό προσωπικό της. Έχουν εκτιμήσει, με επιφυλάξεις προς το παρόν, ότι τα μακροπρόθεσμα συμφέροντα τους διασφαλίζονται καλύτερα έτσι. Η κινητοποίηση των Γάλλων αλλά και των άλλων για ηπιότερο συμβιβασμό γίνεται γιατί αντιλαμβάνονται ότι πίσω από την υποταγή της χώρας μας σε ένα νέο σκληρότερο, πλήρως απαράδεκτο ακόμη και από τον Τσίπρα μνημόνιο, κρύβεται όχι μόνο η επιδίωξη που στρώνει το δρόμο της εξόδου αλλά κυρίως η επιδίωξη για την απόλυτη κυριαρχία του γερμανικού κεφαλαίου στην ευρωζώνη και στην ΕΕ.

Η αριστερή πτέρυγα του Σύριζα, όπως και κάθε έντιμη φωνή στην ηγεσία και στα στελέχη του, παρά το ΟΧΙ τους, δε σήκωσε το γάντι του απόλυτου, κάθετου και οριζόντιου διαχωρισμού από την προδοτική, εγκληματική και αντεργατική-αντιλαϊκή πολιτική της ομάδας Τσίπρα. Του έδωσαν με την επαμφοτερίζουσα στάση τους ανάσες, αέρα ζωής, με αποτέλεσμα να προκαλεί με τον πιο χυδαίο τρόπο λέγοντας ότι είναι “υπερήφανος για την διαπραγμάτευση που έκανε” και, κάνοντας τον κουφό, ότι “όποιος πιστεύει ότι είναι πλαστό το δίλημμα ευρώ ή καταστροφή να του το πει και να προτείνει ένα άλλο δρόμο”. Λέμε ότι κάνει τον κουφό, και τον θρασύ ψεύτη, γιατί ξέρει ότι δεν είναι αλήθεια και ότι έχουν προταθεί και άλλος δρόμος και παραλλαγές του. Ελπίζει ότι η διαχείριση της εξουσίας θα του δώσει δύναμη να διαφθείρει, και να κερδίσει με το μέρος του, τον κύριο κορμό του κόμματος του, και ελλείψει ισχυρής αντιπολίτευσης και ανάγκης να περάσει η συμφωνία της καταστροφής, θα του δώσουν χρόνο να συνέλθει. Όμως υπάρχει ένα Αλλά.

Οι οικονομικές, πολιτικές και κοινωνικές συνέπειες της συμφωνίας στα εργαζόμενα και λαϊκά στρώματα θα τροφοδοτήσουν όχι μόνο τάσεις συμβιβασμού αλλά και βαθύτερων εξεγερτικών διεργασιών που θα είναι ο μόνιμος εφιάλτης του Τσίπρα και της ομάδας του. Αν οι πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις του ΟΧΙ, μαζί και οι πολιτικές δυνάμεις που λόγω έντονων επιφυλάξεων εκφράστηκαν με άκυρο, πρέπει να συγκροτήσουν ένα πανίσχυρο εργατικό λαϊκό μέτωπο που θα βάλει τη σφραγίδα του σε όλη την περίοδο. Ο λαός σαν τον Ανταίο που παίρνει δύναμη από τη γη πρέπει να πάρει δύναμη από την πιο πλατιά, την πιο βαθιά συνεργασία για την ανατρεπτική του μνημονίου δράση, που θα αλλάζει μέσα από τους συναγωνιστικούς δεσμούς που θα αναπτύσσονται φοβίες, στερεότυπα, άκαιρες επιφυλάξεις από όλες τις λαϊκές, ταξικές, αγωνιστικές, ριζοσπαστικές, αντικαπιταλιστικές και κομμουνιστικές δυνάμεις. Η πλατιά γη των ταξικών αγώνων για την ανατροπή των μνημονίων θα δώσει δύναμη στον λαό Ανταίο για ένα βαδίσει ένα άλλο δρόμο ξεπεράσματος της κρίσης προς όφελος των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων, που η σκληρή πάλη

γι αυτό θα δημιουργεί ρωγμές στα κοινωνικά τείχη της φυλακής μας, θα ανοίγει και θα στρώνει ένα μικρό μονοπάτι που θα αφήνει την ελπίδα ζωντανή για ένα μέλλον όπου θα κυριαρχεί η εργατική δημοκρατία. Όλοι μα όλοι θα κρινόμαστε σε σχέση με αυτό το ζήτημα. Δεν υπάρχουν δικαιολογίες για καθυστερήσεις και παραλείψεις.

16-7-2915

[1] Εννοείται ότι μιλάμε μόνο για τους οικονομικούς, πολιτικούς, επιστημονικούς κλπ εκπροσώπους του κεφαλαίου. Επίσης όταν αναφέρουμε ονόματα εκπροσώπων τους θα εννοούμε τα συγκεκριμένα συμφέροντα. Ο γερμανικός λαός δίκαια υπερηφανεύεται για παιδιά του όπως ο Johann Wolfgang Goethe, ο Karl Heinrich Marx ή ο Albert Einstein

[2] Ο πρόεδρος του συνδέσμου γερμανικών βιομηχανιών BDI Χανς Πέτερ Κάιτελ με δήλωση του για την νομισματική ένωση. Ιστοσελίδα των γερμανικών αποστολών στην Ελλάδα 7/8-2012

[3] 12 Δεκεμβρίου 2009 Berliner Zeitung :Ο πρόεδρος της Γερμανικής Ομοσπονδιακής Ένωσης Τραπεζών (BdB) Μάνφρεντ Βέμπερ απέρριψε σήμερα κάθε ιδέα να δοθεί ευρωπαϊκή οικονομική βοήθεια στην Ελλάδα, τονίζοντας πως είναι θέμα της Αθήνας να διευθετήσει το πρόβλημα του σοβαρού ελλείμματος του προϋπολογισμού της.

[4] Δελτίο ΟΔΔΧ 31-12-2014